

Arrest

nr. 204 406 van 28 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Oeigoerse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit de stad Ürümqi (Chin: Wulumuqi), in de Xinjiang Oeigoerse Autonome Regio (XUAR), Volksrepubliek China (VRC). In Ürümqi was u stedelijk buschauffeur, eerst van oktober 2008 tot 5 juli 2009 bij de Wulumuqi Caimai Chang Gongjiao Zhongbao Gongsu en later, na uw vrijlating (zie verder) van oktober 2012 tot september 2015 bij de Wulumuqi Zhengguo Gongsu. Op 5 juli 2009, ten tijde van de Oeigoerse protesten in Ürümqi, had u om 19:30 uur gedaan met werken. U parkeerde uw bus op de parking van het busbedrijf en ging naar huis. Op 14 juli vroeg het busbedrijf u te komen en vroeg waar uw bus was. U zei dat u uw bus parkeerde en naar huis ging.

Het bedrijf vroeg de nummerplaat van uw bus waarop u dat gaf. Ze vroegen u naar de voorkant van die bus te gaan kijken en die was aan de voor- en achterkant ingedeukt en er was in de bus brand gesticht. Ze beschuldigden u ervan uw eigen bus in brand te hebben gestoken wat u verklaard niet te hebben gedaan. Het bedrijf overhandigde u aan de politie die u en drie andere Oeigoeren van uw bedrijf arresteerde en overbracht naar de Liu Dawan-gevangenis. Op 12 augustus 2009 verscheen u voor de Middenrechtbank van Shuiqu (Shuimogao qu, stedelijk district Shuimogao). Die rechtbank veroordeelde u op 24 augustus dat jaar tot 3 jaar gevangenisstraf wegens de vernieling van openbaar bezit en banden met het incident van 5 juli. U werd opgesloten in de Wusu Laojiao Suo (Plaats voor heropvoeding van Wusu) in het noorden van Ürümqi. Op 3 juni 2012 kwam u vrij waarna u in oktober van dat jaar als buschauffeur aan de slag ging bij het tweede busbedrijf. U stopte daar met werken omdat de overheid u bleef volgen en dat de laatste tijd intensiever dan voordien. De overheid viel uw echtgenote verscheidene keren lastig op haar werk, namen haar mee en ondervroegen haar over u. De politie kwam 's nachts naar uw huis uw PC, mobiele telefoon en uw sociale media als W-chat controleren op zoek naar religieuze en politieke zaken in verband met de Oeigoerse natie maar ze vond niets. U moest u ook elke week melden bij de politie. U wou uw vertrek naar het buitenland voorbereiden. Omwille van deze problemen scheidde uw vrouw van u in september 2015. Aanvankelijk verklaarde u dat u op 3 oktober 2016 Xinjiang verliet met uw eigen paspoort dat u op 1 juli 2015 had verkregen tegen betaling en naar Shanghai vloog. U zou er verbleven hebben tot 16 oktober dat jaar. Daarop vloog u naar Turkije waar u een transit maakte naar België. Op 17 oktober 2016 kwam u in België aan. Later wijzigde u uw verklaringen en u stelde dat u op 15 mei 2016 naar Turkije vloog. U was aanvankelijk van plan in Turkije te blijven maar na de gefaalde coup arresteerden de Turkse autoriteiten verscheidene Oeigoeren waaronder de belangrijke figuur Abdu Kader Yapchang. De Turkse autoriteiten haalden ook hun banden met de VRC aan. U was bang dat u niet langer veilig was in Turkije en zocht contact met mensen die u konden helpen naar Europa te komen. U verklaarde dat u zes maanden in Turkije verbleef. In België nam u op 8 februari 2018 deel aan een conferentie in het Europees parlement over "Chinese counter-terrorism policy: Impacts and dangers for Tibetans and Uyghurs" mede georganiseerd door o.a. UNPO (Unrepresented Nations and People's Organisation), ICT (International Campaign for Tibet) en ALDE (Alliance of Liberals and Democrats for Europe) en van 29 maart tot en met 31 maart 2017 nam u deel aan een opleiding in het Europees parlement georganiseerd door UNPO en WUC (World Uyghur Congress) en NED over "International Uyghur Advocacy Training." U gaf ook een interview aan RFA (Radio Free Asia). Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: twee USB-sticks, een kopie van uw identiteitskaart (2008), een Chinees paspoort met enkel blanco pagina's en waaruit de identiteitspagina en een aantal andere pagina's zijn verwijderd, uw rijbewijs (2008), uw verzekeringskaart, 3 foto's, een kopie van een bankuittreksel (2016), een kopie van een Chinees medisch attest (2016), een kopie van uw "hukou"-pagina (gezinsregistratieboekje), internetartikels van Wikipedia en Radio Free Asia (RFA), een webadres waarin u aan bod komt bij RFA, een deelnamecertificaat aan de opleidingscursus georganiseerd door o.a. UNPO en WUC (World Uyghur Congress) in het Europees parlement, foto's van uw deelname daaraan, een kopie van het programma daarvan, een kopie van een uitnodiging voor deze cursus, foto's van uw aanwezigheid, Oeigoerse berichtgeving over deze opleiding op uyhewer.biz, Engelstalige berichtgeving daarover op onbekende sociale media, kopieën van een uitnodiging en het programma van een conferentie op 8 februari 2017 in het Europees parlement over "Chinese counter-terrorism policy," Engelstalige berichtgeving daarover op ongekende sociale media, een verslag daarover op de websites unpo.org en uhrp.org, foto's van uw aanwezigheid daarop en een webartikel van unpo.org over een zitting van de EP Human Rights Subcommittee (Droi) over de situatie aan Oost-Turkestan, een artikel over de Oeigoerse politieke gevangene Iham Tohti, een medisch attest en een tekening. Later voegde de luchthavenpolitie nog een kopie (foto) neer van twee blancopagina's uit uw Chinees paspoort en een kopie (foto) van uw rijbewijs. U legde ook nog twee USB sticks neer met foto's en video's over de vermelde conferenties en over de behandeling van personen door de Chinese politie. Verder bevat één van de USB-sticks een foto van de identiteitspagina van uw paspoort (2015) en een foto van een postpak. U legde ook een lijst met websites neer. U legde tevens een verslag van een psycholoog neer.

B. Motivering

Na de gehoren voor het CGVS stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van Vluchteling noch voor dat van subsidiare bescherming. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u tot op 15 mei 2016 in Xinjiang, VRC verbleef en daardoor geeft u geen zicht op waar, van wanneer tot wanneer u hebt verbleven, in welke hoedanigheid en onder welk statuut. Dit om onderstaande redenen.

Ten eerste wijs ik er op dat u een Chinees paspoort neerlegt waaruit de identiteitspagina en alle pagina's met een visum en stempels zijn gescheurd (CGVS1 p. 7). Dit zodoende blanco paspoort kan dan ook niets aantonen. Meer nog, het feit dat u er alle pagina's hebt uitgescheurd waarop iets stond, wijst er op dat u bepaalde zaken duidelijk in dit paspoort voor de Belgische autoriteiten probeert achter te houden.

Uw verklaring hiervoor dat u dit deed om een terugleiding naar de VRC te voorkomen is louter een blote verklaring. Het feit dat u deze pagina's er uit scheurde alvorens u bij de Belgische autoriteiten te melden, getuigt ook aan een gebrek aan medewerking met de autoriteiten waarbij uw bescherming zoekt. Van een asielzoeker kan ik immers redelijkerwijs verwachten dat hij alle documenten waarover hij beschikt neerlegt in de vorm waarin het er over beschikt. Dit geldt zeker voor identiteitsdocumenten en documenten die kunnen aantonen wanneer u de VRC hebt verlaten, waar u sindsdien hebt verbleven en in welke hoedanigheid u daar hebt verbleven. Dit alleen laat me toe op een gereede wijze te vermoeden dat u hiermee probeert te verbergen dat u Xinjiang, VRC, vroeger hebt verlaten dan u zelf aangeeft.

Ten tweede legt u verder geen enkel begin van bewijs neer van uw verblijf in Xinjiang de laatste jaren. U legt een origineel rijbewijs neer dat is uitgereikt in 2008 en een originele verzekeringskaart met onbekende uitreikingsdatum. Deze documenten tonen niet aan dat u tot in mei 2016 in Xinjiang verbleef en kunnen enkel een begin van bewijs vormen van uw herkomst uit Xinjiang, VRC, die ik niet betwist. Verder legt u een kopie van een identiteitskaart uitgereikt in 2008 neer waarvan het origineel is ingehouden door de luchthavenpolitie van Zaventem en een kopie van uw hukoupagina uitgereikt in 2014. Uw identiteitskaart kan zodoende evenmin aantonen dat u tot op 15 mei 2016 in Xinjiang verbleef, ze toont enkel uw Chinese identiteit en nationaliteit aan. De kopie van uw hukoupagina heeft geen bewijswaarde. Kopieën kunnen immers door middel van knipen plakwerk immers gemakkelijk worden vervalst. Ook legt u drie foto's neer waarover u verklaart dat ze zijn genomen in 2016 in Ürümqi. Op twee ervan staat u, de derde zou van uw dochter zijn. Uit de foto's kan ik echter niet opmaken waar en wanneer ze zijn genomen. De foto's vermelden trouwens data in september 2016 terwijl u in uw gewijzigde verklaringen over uw vertrek uit de VRC beweerde op 15 mei 2016 te zijn vertrokken (CGVS pp. 7 en 9). U kan deze foto's zodoende zelf hebben genomen en de foto's waarvan u beweert dat ze u in Ürümqi zijn stemmen op deze manier niet overeen met uw verklaringen (CGVS2 p. 7). Deze foto's kunnen zodoende geen bewijs vormen van uw ononderbroken aanwezigheid in Ürümqi tot op 15 mei 2016. Dezelfde redenering kan worden gemaakt voor een doktersattest uit de VRC dat u voorlegt en dat dateert van september 2016. De kopie van het bankdocument is tevens louter een kopie, die geen bewijswaarde heeft.

Ten derde wijs ik er op dat ik u al tijdens het eerste gehoor voor het CGVS er al op heb gewezen dat algemeen is gekend dat Oeigoeren soms lange tijd in Turkije of andere landen verblijven vooraleer ze naar Europa doorreizen en u werd toen gevraagd of u niet daarom deze bladzijden uit uw paspoort scheurde. U verklaarde toen dat u niets wist van mensen die maanden of jaren in Turkije verblijven (CGVS1 p. 8). U kreeg toen al de kans om alsnog de waarheid te vertellen, wat u naliet te doen. Pas nadat u tijdens het tweede gehoor na een verdere vraagstelling gericht op de geloofwaardigheid van uw recent vertrek er mee werd geconfronteerd dat het weinig aannemelijk is dat u pas in 2016 uit Xinjiang bent vertrokken, gaf u aan dat u zes maanden vroeger Xinjiang hebt verlaten en zes maanden in Turkije hebt verbleven (CGVS2 p. 9). Dit wijst op een gebrek aan medewerking met de Belgische autoriteiten waarbij u bescherming zoekt. Van een asielzoeker kan ik immers redelijkerwijs verwachten dat hij van bij de aanvang van zijn asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn asielrelaas. Wanneer u uw land van herkomst hebt verlaten, waar u sindsdien verbleef en in welke hoedanigheid u daar verbleef maken daar een essentieel onderdeel van uit.

Bovenstaande zaken ondermijnen op een heel ernstige manier uw algemene geloofwaardigheid en zorgen ervoor dat ik niet zomaar op uw verklaringen kan vertrouwen om een inschatting te maken over uw relaas, uw reismwegen data, uw vrees en uw risico bij terugkeer.

Dit leidt er **ten vierde** toe dat ik ook aan uw bijgestuurde verklaringen over wanneer u Xinjiang hebt verlaten niet zomaar geloof kan hechten. Meer nog uit uw verklaringen blijkt dat u het evenmin aannemelijk maakt dat u tot 15 mei 2016 in Xinjiang, VRC verbleef.

Zo bleek dat u **ten vijfde**, gevraagd naar belangrijke veranderingen in Ürümqi de laatste vijf jaar, het antwoord schuldig moest blijven. U verklaarde dat u tussen 2012 en 2015 iedere dag in de stad gedurende tien uur een bus bestuurde en insinueerde dat u daarom de veranderingen niet weet (CGVS 2 p. 8). Ik kan deze uitleg voor het u ontbreken aan deze kennis niet aanvaarden. Meer nog, juist gezien u een stedelijk buschauffeur bent, kan ik er redelijkerwijs vanuit gaan dat u van deze veranderingen wel op de hoogte bent, zei het door ermee te zijn geconfronteerd tijdens de uitoefening van uw beroep of door gesprekken met uw collega's.

Ten zesde specifiek gevraagd naar nieuwe gebouwen aangelegd in Ürümqi de laatste jaren zoals belangrijke kantoren, grote winkelcentra, hotels, monumenten, stations, enzovoort kon u enkel verwijzen naar het begin van de aanleg van een stuk metro tussen Sandongbei in Ürümqi en de stad Sanji in 2016. Verdere voorbeelden kon u niet geven (CGVS2 p. 8). Ik wijs er opnieuw op dat u na uw vrijlating van oktober 2012 tot september 2016 als stedelijk buschauffeur werkte in Ürümqi en ik daarom redelijkerwijs kan verwachten dat u van dergelijke zaken op de hoogte bent.

Hierbij aansluitend was u **ten zevende** er niet van op de hoogte dat er de laatste vijf jaar in Ürümqi een nieuw treinstation is aangelegd, u bleek er helemaal niets van af te weten (CGVS2 p. 8).

Als stedelijk buschauffeur is het helemaal niet aannemelijk dat u daar niet op het minst van op de hoogte bent. Dit is des te meer zo gezien er uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het een voor Ürümqi uitermate belangrijk treinstation is.

Ten achtste bleek u ook amper op de hoogte van aanslagen in Ürümqi. Gevraagd naar voorbeelden van daden van verzet door de Oeigoeren sinds de protesten van 2009 kon u enkel verwijzen naar een explosie op een ochtendmarkt in 2015. Gevraagd over welke markt het ging, moest u het antwoord schuldig blijven. Gevraagd naar de gevolgen van deze explosie moest u evenzeer het antwoord schuldig blijven. Evenmin kon u aangeven wanneer in 2015 dit gebeurde (CGVS2 p. 8). Over nog een andere aanslag in Ürümqi waarbij tientallen doden vielen, bleek u evenmin op de hoogte. De informatie over deze aanslag is aan het administratief dossier toegevoegd.

Hierbij aansluitend blijkt u dan ook **ten negende** niet op de hoogte van de aanslag in 2014 op het treinstation Ürümqi (CGVS2 p. 8). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier was die aanslag van dergelijke omvang dat, indien u toen in Ürümqi aanwezig was, daar zeker van op de hoogte moet zijn. Ik herhaal nogmaals dat ik van een stedelijk buschauffeur redelijkerwijs kan verwachten dat hij van dergelijke zaken minimaal op de hoogte is.

Hierbij verder aansluitend blijkt u er **ten tiende** niet van op de hoogte dat er, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier in de dagen aansluitend op de demonstraties van 5 juli 2009 nog demonstraties zijn geweest in Ürümqi zowel door Oeigoeren als door Han-Chinezen. Uw verklaring hiervoor dat u die dagen thuis werkte en wachtte op een telefoon van het busbedrijf om te gaan werken omdat u op oproep werkt houdt geen steek (CGVS1 p. 9). U gaf immers later voor een andere onwetendheid de verklaring dat u iedere dag tien uur in de stad een bus bestuurde (CGVS2 p. 8).

Ten elfde gevraagd naar voorbeelden van veiligheids- en controlemaatregelen door de autoriteiten ingevoerd sinds de protesten van 2009 kon u slechts vage aanwijzingen geven. U verwees naar blokkades op enkele plaatsen maar kon niet aangeven welke blokkade in welk jaar werd opgericht. U verwees tevens naar enkele nieuwe politiekantoren op bepaalde plaatsen maar kon dit evenmin plaatsen in de tijd. Verder kon u geen voorbeelden geven. Ook hier wijs ik er op dat u stedelijk buschauffeur was in Ürümqi en dus u zich dus in een positie bevond om u hiervan een min of meer gedetailleerd beeld te vormen (CGVS2 pp. 8-9).

Hierbij aansluitende wijs ik er **ten twaalfde** op dat er volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier in de dagen na de protesten van 5 juli alleen al door de autoriteiten uiterst stringente maatregelen zijn getroffen en dat de veiligheids- en controlemaatregelen sindsdien regelmatig worden opgeschroefd en bijna een permanent onderdeel van het leven in Xinjiang en in Ürümqi zijn geworden.

Ten dertiende legt u geen enkel bewijs neer van uw arrestatie, veroordeling en vrijlating in de periode dat u beweerde in Xinjiang te hebben verbleven.

Uit het geheel van bovenstaande kan ik dan ook redelijkerwijs besluiten dat u uw verblijf in Xinjiang tot 15 mei 2016 niet aannemelijk hebt gemaakt en dat u er alles aan doet om voor de Belgische autoriteiten te verhullen dat u al langer dan u aangeeft in Turkije of elders verbleef en te verhullen in welke hoedanigheid u daar verbleef, welk statuut u daar had en of dat u eventueel een andere nationaliteit hebt verworven.

Door het feit dat u geen zicht geeft op waar u de laatste jaren hebt verbleven en in welke hoedanigheid u daar verbleef of onder welk statuut maakt u het mij onmogelijk de door u aangehaalde vrees voor vervolging in te schatten.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Behalve in het interview op RFA wordt u in de artikels die u neerlegt van RFA niet persoonlijk vermeld (CGVS1 p. 2 en vertaling).

In het interview dat u gaf aan RFA wordt u enkel bij uw voornaam wordt vermeld (CGVS2 p. 3).

Over de documenten over uw deelname aan de opleiding en de conferentie in het Europees parlement die u staaft met documenten, foto's en een video op twee USB-sticks merk ik op dat dergelijke deelname op zich voor een Oeigoer eventueel zou kunnen bijdragen, tot een verhoogd risico op arrestatie bij een eventuele terugkeer naar de VRC maar dat u doordat u geen zicht geeft op waar u de laatste jaren hebt verbleven, in welke hoedanigheid of onder welk statuut u daar verbleef het me onmogelijk maakt dit risico voor u persoonlijk in te schatten.

De beelden op de USB-sticks over de behandeling door de Chinese politie betreffen duidelijk algemene informatie. U komt er niet op voor (CGVS1 p. 11)

De foto van uw paspoort (2015) op één van de USB-sticks heeft, gezien het een kopie is, geen bewijswaarde. Gezien ook de vele ontbrekende pagina's in uw paspoort en het feit dat u aanvankelijk loog over uw vertrekdatum uit Xinjiang, VRC, kan deze foto dan ook niet aantonen dat u tot in 2015 in Xinjiang was. Een foto van een paspoort laat ons ook niet toe na te gaan of het over een oorspronkelijk en origineel en officieel uitgegeven document gaat.

De foto van het postpak heeft, omdat het een kopie is, geen bewijswaarde en kan hoogstens aantonen dat u post ontvangt. Het is uit de foto ook niet op te maken van wie u die post ontvangt en van waar ze is verstuurd.

In Het artikel over Iham Tohti wordt u niet vermeld.

De tekening zou van de gevangenis zijn waar u zou zijn opgesloten. Gezien u geen enkel bewijs voorlegt van uw arrestatie, veroordeling, opsluiting en gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan deze tekening uw opsluiting dan ook niet aantonen.

De lijst met websites bevat websites over de Uyghurse zaak. Nergens geeft u aan dat u er in wordt vermeld.

Over het verslag van de psycholoog merk ik op dat de inhoud is opgesteld op basis van de verklaringen van een tolk die u zelf meenam. Verder verwijst dit verslag naar psychologische problemen die u zou hebben omwille van de langdurige asielprocedure en naar het feit dat u hepatitis C zou hebben opgelopen. Ik verwijs er verder naar dat dit verslag door de psycholoog niet is ondertekend en dat dit verslag slechts één consultatie vermeldt, nl. op 8 september 2017.

Over het medisch attest merk ik op dat het een aantal littekens vermeld waarvan u persoonlijk verklaart dat u die zou hebben opgelopen acht jaar geleden door marteling in een Chinese gevangenis. Dit attest spreekt zich zelf niet uit over de oorzaak van deze littekens en wanneer of waar u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Dit attest kan dan ook niet aantonen tot wanneer u in Xinjiang, VRC, verbleef.

Over het andere medische attest merk ik op dat het over uw behandeling van hepatitis C. gaat. Hiervoor verwijs ik u door naar de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot verblijf op basis van medische gronden volgens artikel 9.3 van de Belgische Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende zijn Chinees paspoort herhaalt verzoeker dat hij er pagina's heeft uitgescheurd uit angst om naar de Volksrepubliek China (hierna: China) te worden teruggestuurd. Hij stelt dat het nooit zijn bedoeling is geweest om tekort te komen aan zijn medewerkingsplicht, hetgeen volgens hem blijkt uit zijn waarachtige en coherente verklaringen afgelegd in de loop van zijn asielprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij wijst erop dat hij niet de enige kandidaat-asielzoeker is die uit vrees te worden teruggestuurd pagina's verwijdert uit zijn paspoort en stelt dat dit feit op zich een erkenning als vluchteling niet in de weg kan staan.

Verder stelt verzoeker dat het feit dat hij tot 15 mei 2016 heeft verbleven in Xinjiang blijkt uit zijn origineel Chinees vliegticket van China Southern Airlines voor een reis van Ürümqi naar Istanbul, toegevoegd aan het verzoekschrift. Hij stelt dat hij vervolgens zes maanden in Turkije heeft verbleven. Hij wijst erop dat hij verklaarde dat hij tussen 2012 en 2015 iedere dag in de stad gedurende tien uren de bus bestuurde en dat het daarom niet mogelijk was voor hem om alle veranderingen nauwgezet op te volgen. Hij wijst erop dat hij wel kon aangeven dat een stuk metro werd aangelegd tussen Sandogbei en Sanji in 2016 en dus zeer recent voor zijn vertrek. Hij gaf ook een aanslag op een ochtendmarkt op.

Vervolgens voert verzoeker aan dat zijn eigenlijke vluchtrelaas nauwelijks werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Men stelt enkel dat hij geen bewijs heeft kunnen neerleggen van zijn arrestatie en veroordeling, aldus verzoeker, doch hij wijst erop dat hij een tekening heeft gemaakt van de gevangenis, die niet eens werd onderzocht maar wel een begin van bewijs vormt, zo meent hij. Hij voegt eraan toe dat hij waarachtige en coherente verklaringen aflegde, die op zichzelf een voldoende bewijs inhouden van zijn problemen en die kunnen volstaan om hem een beschermingsstatuut te geven.

Verder wijst verzoeker erop dat hij in het buitenland zijn afkeer van het regime heeft duidelijk gemaakt en zodoende, in de ogen van het Chinese regime, de reputatie van China heeft geschaad. Los van de vervolgingen gelinkt aan zijn vlucht, wijst hij op het bestaan van “een vluchteling “ter plaatse””. Hij meent dat hij zijn politieke overtuiging, die reeds bestond in zijn thuisland, heeft geuit tijdens de conferentie van 8 februari 2017, de opleiding en het radio-interview. Hij meent dat dit hem ingeval van terugkeer in ernstige problemen zal brengen en stelt dat er in China geen sprake is van een recht op vrije meningsuiting. Hij citeert uit “het Thematisch Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Nederland van maart 2016”. Hij wijst erop dat hij zijn deelnames staaft aan de hand van de nodige stukken en dat deze deelnames door de commissaris-generaal niet worden betwist. Hij wijst er tevens op dat er nooit enige twijfel is gerezen over het feit dat hij een Oeigoer met de Chinese nationaliteit is, die een asielaanvraag heeft gedaan in het buitenland en die om die reden alleen al een risicoprofiel heeft. Volgens hem blijkt uit voormeld Thematisch Ambtsbericht dat de Chinese veiligheidsdiensten hun onderdanen in het buitenland volgen. Hij citeert opnieuw uit dit Ambtsbericht. Hij stelt dat een kandidaat-vluchteling zich kan blootstellen aan praktijken in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) ingeval van terugkeer. Hij stelt dat hij niet enkel heeft deelgenomen aan activiteiten tegen het regime en dat het feit alleen al dat hij in het buitenland asiel heeft aangevraagd maakt dat er een gerede kans is dat hij door de Chinese autoriteiten zal worden blootgesteld aan praktijken die een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Verder is verzoeker van oordeel dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet). Hij verwijst dienaangaande naar hetgeen hiervoor werd uiteengezet.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een stuk dat in zijn inventaris wordt omschreven als “*Origineel vliegtuigticket van Ürümqi naar Istanbul*” (stuk 3), een kopie van twee bladzijden uit zijn paspoort (stuk 4) en een kopie van enkele bladzijden uit het Thematisch Ambtsbericht “*Oeigoeren in China*” van 2015 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stukken 5 en 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de Chinese autoriteiten in het kader van protesten van de Oeigoerse gemeenschap in China. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijf tot 15 mei 2016 in Xinjiang gelet op (i) het feit dat hij pagina's uit zijn Chinees paspoort scheurde, hetgeen doet vermoeden dat hij informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen wenst te houden; (ii) het ontbreken van een begin van bewijs van zijn verblijf in Xinjiang de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek; (iii) zijn wisselende verklaringen over zijn beweerde verblijf in Turkije; (iv) zijn gebrekkige kennis over belangrijke veranderingen in Ürümqi in de laatste vijf jaar betreffende nieuwe gebouwen, het voorkomen van aanslagen en demonstraties en van veiligheids- en controlemaatregelen van de autoriteiten, terwijl een gedegen kennis van dergelijke informatie redelijkerwijze wel degelijk kan worden verwacht van een stedelijke buschauffeur, en (v) het ontbreken van enig bewijs van zijn voorgehouden arrestatie, veroordeling en vrijlating. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zijn activiteiten in Europa (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) op zich voor een Oeigoer eventueel kunnen bijdragen tot een verhoogd risico op arrestatie ingeval van terugkeer naar China, doch daar verzoeker geen zicht biedt op zijn verblijfplaatsen, zijn hoedanigheid en zijn eventueel statuut elders

voorafgaand aan zijn komst naar België, dit risico *in casu* niet kan worden ingeschat. Ook wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) op zich niet de voormelde vaststellingen kunnen wijzigen. Aangaande verzoekers medische problemen wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker zich dienaangaande dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure. Tot slot wordt de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstige pogingen om de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo herhaalt verzoeker betreffende zijn paspoort slechts zijn eerdere verklaring dat hij er pagina's uitscheurde uit angst om naar China te worden teruggestuurd. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat dit een blote bewering betreft en dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, inherent het vertrouwen is verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Het louter herhalen van zijn reeds afgelegde verklaring dienaangaande werpt op deze pertinente motieven uit de bestreden beslissing geenszins een ander licht. Waar verzoeker nog opmerkt in zijn verzoekschrift dat ook andere kandidaat-asielzoekers pagina's uit hun paspoort scheuren en dat dit feit op zich de erkenning als vluchteling niet in de weg kan staan, dient erop gewezen dat dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Het louter opnieuw bijbrengen van een kopie van twee bladzijden uit zijn paspoort (verzoekschrift, stuk 4) doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verder meent verzoeker dat het aan zijn verzoekschrift gevoegde vliegticket (stuk 3) zijn verblijf in Xinjiang tot 15 mei 2016 aantoon. Naast het feit dat dit stuk niet is voorzien van de in artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genoemde voor eensluidend verklaarde vertaling, dient vastgesteld dat het eerste deel van dit stuk slechts een Turks visum betreft. Dit visum werd uitgereikt op 1 juli 2015 en heeft een geldigheid van 4 mei 2016 tot 30 oktober 2016 voor een verblijf van 30 dagen. Dit stuk kan dan ook enkel verzoekers verblijf in Turkije gedurende 30 dagen in de periode tussen 4 mei 2016 en 30 oktober 2016 aantonen. Wat het vliegticket zelf betreft, dient vastgesteld dat dit slechts een kopie betreft, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is en dus slechts een geringe bewijswaarde heeft. Daarenboven kan een dergelijk document op eenvoudige wijze door eender wie op een computer worden opgemaakt. In zoverre zou worden aangenomen dat het een authentiek vliegticket betreft voor een vlucht van Ürümqi naar Istanbul voor 15 mei 2016, kan er hoe dan ook enkel worden uit afgeleid dat verzoeker op die dag een vlucht boekte. Wegens het ontbreken van de boarding pass is niet aangetoond dat verzoeker deze vlucht daadwerkelijk heeft genomen. Daarenboven toont het nemen van deze vlucht op zich ook niet zijn voorgehouden onafgebroken verblijf in Xinjiang tot 15 mei 2016 aan. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In de bestreden beslissing wordt nog gewezen op verzoekers gebrekkige kennis over ingrijpende veranderingen die de laatste vijf jaar in Ürümqi hebben plaatsgehad. Verzoekers gebrekkige kennis klemmt des te meer nu hij verklaarde stedelijk buschauffeur te zijn geweest tussen 2012 en 2016 waardoor er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat hij van deze belangrijke veranderingen op de hoogte is, hetzij door ermee geconfronteerd te zijn geweest bij de uitoefening van zijn beroep, hetzij door gesprekken met collega's. Zo is het onder meer in het geheel niet aannemelijk dat verzoeker, indien hij werkelijk al die jaren in Ürümqi verbleef, als buschauffeur niet op de hoogte is van het nieuwe, voor Ürümqi zeer belangrijke treinstation, waarvan de aanleg vijf jaar in beslag nam. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van enkele zaken die hij wel kon vermelden (aanleg metro en aanslag op een ochtendmarkt) en die ook in de beoordeling in de bestreden beslissing werden meegenomen. Het louter herhalen van deze zaken werpt evenwel geen ander licht op de motivering erover in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker onafgebroken verbleef in Xinjiang tot 15 mei 2016, zodat evenmin duidelijk is waar hij verblijf voorafgaand aan zijn komst naar België, in welke hoedanigheid en welk statuut hij eventueel had. Het is immers perfect mogelijk dat verzoeker in een derde land verbleef, er internationale of anderszins bescherming kreeg of er zelfs het staatsburgerschap verwierf.

In dit licht kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat verzoeker aanvoert, temeer daar hij nog steeds nalaat enig begin van bewijs voor te leggen van zijn beweerde arrestatie, veroordeling en vrijlating, hoewel hier reeds in de bestreden beslissing op werd gewezen. Indien verzoeker daadwerkelijk werd gearresteerd, veroordeeld, opgesloten in de gevangenis gedurende drie jaar en vervolgens weer werd vrijgelaten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij hiervan enig authentiek document kan voorleggen, dan wel minstens een begin van bewijs, *quod non*.

Verzoeker benadrukt vervolgens nog dat alle voorwaarden vervuld zijn teneinde hem te beschouwen als een vluchteling ter plaatse aangezien hij zijn politieke overtuiging heeft geuit tijdens een conferentie in het Europees Parlement in februari 2017, de opleiding in het Europees Parlement en een radio-interview op Radio Free Asia (RFA). Verzoeker verwijst hiervoor naar en citeert uit het Nederlands Ambtsbericht waaruit blijkt dat de Chinese overheden hun landgenoten volgen in het buitenland.

De Raad wijst er dienaangaande op dat indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie moet met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, "*Note on réfugié sur place claims*", februari 2004).

In casu kan worden vastgesteld dat verzoekers interview op RFA, zijn deelname aan de opleiding en conferentie in het Europees parlement in de bestreden beslissing nergens in twijfel wordt getrokken aangezien verzoeker dit staft aan de hand van verschillende documenten, foto's en een video op twee USB-sticks. Met betrekking tot het interview aan RFA stelt de bestreden beslissing dat verzoeker enkel met zijn voornaam wordt vermeld. Met betrekking tot zijn deelname aan de opleiding en conferentie stelt de bestreden beslissing dat een dergelijke deelname *an sich* voor een Oeigoer eventueel zou kunnen bijdragen tot een verhoogd risico op arrestatie bij een eventuele terugkeer naar de VRC. Hierbij kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing stelt dat doordat verzoeker geen zicht geeft op waar hij de laatste jaren heeft verbleven, in welke hoedanigheid of onder welk statuut hij daar verbleef hij het de commissaris-generaal onmogelijk maakt dit risico voor verzoeker persoonlijk in te schatten.

Gezien het voorgaande kunnen evenmin verzoekers activiteiten in Europa (deelname aan een conferentie en een opleiding en het geven van een interview, alsook het indienen van een asielaanvraag in België) leiden tot erkenning als vluchteling. Immers, indien verzoeker elders in de wereld reeds (een vorm van) internationale bescherming kreeg of zelf het staatsburgerschap van een derde land verwierf, zijn deze activiteiten in Europa niet relevant voor het beoordelen van zijn voorgehouden vrees voor vervolging als "*réfugié sur place*". Dit geldt des te meer nu verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de Chinese autoriteiten op de hoogte zijn van zijn activiteiten in Europa, zoals in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal terecht wordt opgemerkt.

Verzoeker heeft duidelijk niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op hem rust aangezien hij bewust informatie achterhield over waar hij de laatste jaren verbleef en in welke hoedanigheid. Niet enkel legde verzoeker leugenachtige verklaringen af over zijn verblijf in XUAR tot mei 2016, hij weigert eveneens een aantal cruciale pagina's uit zijn paspoort voor te leggen en kan hiervoor geen aannemelijke verklaring geven. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat voor iedere vorm van internationale bescherming de verzoeker gehouden is tot de plicht tot medewerking. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet immers geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken.

Deze elementen behelzen onder meer de verklaringen van de verzoeker alsook alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Indien de met het onderzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van zijn verzoek kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen. De weigering van verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht.

In casu, mede gelet op wat voorafgaat, is het volstrekt onduidelijk waar verzoeker de laatste jaren verbleven heeft en welk verblijfsrechtelijk statuut hij in dit derde land genoot.

De algemene informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 5 en 6) doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging echter *in concreto* aannemelijk te maken, iets waar hij gezien het voorgaande in gebreke blijft. Een verwijzing naar louter algemene informatie kan niet volstaan teneinde zijn vrees voor vervolging alsnog *in concreto* aan te tonen.

Verzoeker voert nog aan dat alleen al het feit dat hij asiel heeft gevraagd in het buitenland een gereede kans doet ontstaan dat hij in geval van een terugkeer zal worden blootgesteld aan praktijken die een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. De bevoegdheid van de commissaris-generaal is evenwel beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat, doch dat verzoeker enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER